

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับประจำวันที ๑๗ เดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ หน้า ๒๔ มูลค่าข่าว ๔๖๖,๐๗๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เปิดพื้นที่ปรับมุมมอง สู่ 'อัจฉริยะคนพิการ'

“สังคมยังคิดระบบเวทนานิยม สงสาร
สมเพช สงเคราะห์แล้วได้บุญ เราอยากให้
ทุกคนมองเราเหมือนมองเด็กที่เป็นอนาคตของ

สด จาก **เยาวชน**

นักแสดงสั้นน้อย

ชาติ แต่คนพิการกลับถูกมองว่าเป็นคนสร้าง
ปัญหา เป็นภาระ เราจึงอยากให้สังคมเปลี่ยน
กระบวนทัศน์และวิธีคิดในการมองคนพิการ”

กำลังกล่าวสะท้อนความรู้สึกรักของ น.ส.กชกร
ทวีศรี อาสาสมัครชมรมโกลบอลแคมปัส ใน
วงเสวนาเรื่อง “การพัฒนาคุณภาพชีวิต และ
การได้รับสิทธิ โอกาสทางกฎหมาย” ในงาน
“อัจฉริยะคนพิการเชียงใหม่ ก้าวไกลสู่
อาเซียน” จัดขึ้นเพื่อส่งเสริม พัฒนาและยก
ระดับคุณภาพชีวิตด้านการศึกษา การฝึกอาชีพ
ด้านสังคม สำหรับคนพิการทั้งในและนอก
โรงเรียนทุกระดับการศึกษาและทุกประเภท
ความพิการ โดยศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการ
ศึกษา 8 เชียงใหม่ ที่หอประชุมศูนย์กีฬา
กาญจนาภิเษก มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ.เชียงใหม่

ในงานมีการแสดงศักยภาพและความ
สามารถของคนพิการ ทั้งการแสดง ร้องเพลง
เต้นรำ เล่นนันทนาการจากหน่วยงาน
และสถานการศึกษา กว่า 70 แห่ง การจำหน่าย
สินค้าและผลิตภัณฑ์ของเด็กพิการและชุมชน
ที่พึ่งพิงสด อาหาร และงานฝีมือในรูปแบบถนน

คนเดิน

กชกรกล่าวว่าเราซึ่งถูกมองว่าพิการแล้วไม่
ระลึกถึงบุญคุณ เรานั่นชอบคุณและระลึกถึง
มาก แลต่ออยากให้เราอย่างที่เราจะเป็น ออก
ใหม่มาเรียนรู้รามากกว่า การสื่อสารจึงเป็นเรื่อง
ที่สำคัญมาก นอกจากนี้การเปิดโอกาสให้ต้อง
ทำ ได้เรียนรู้ เพื่อพัฒนาแก้ไข เป็นสิ่งที่เรา
ต้องการ การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับคน
พิการเราเห็นด้วย ขณะเดียวกันท้องถิ่นเป็น

ผลิตภัณฑ์ฝีมือท้องถิ่น

กลุ่มน้องๆ วีลแชร์แดนซ์

บรรยากาศบนเวทีเสวนา

หน่วยงานแรกที่อยู่ที่ใกล้ชิดประชากร ถ้าผู้บริหารแต่ละท้องถิ่นเห็นความสำคัญจะทำให้ชีวิตคนพิการดีขึ้น อย่างน้อยการไปคุยกับพ่อ

แม่ จะเริ่มทำให้เขารู้ว่าลูกมีคุณค่า ไม่ค่อยประโชยชนต่อสังคม ส่วนคนพิการเองต้องเข้าสู่วาระกระบวนการสร้างความมั่นใจในตนเอง

“เราถูกทำให้ไม่เข้าใจว่าเรามีคุณค่ามีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และถูกตอกย้ำด้วยวัฒนธรรมที่ว่าความพิการเป็นเรื่องของความเศร้าโศก ความอับอาย เป็นเรื่องของภาระ จนท้ายสุดไม่จับรูปแบบของคนพิการ กลัวว่าเดี๋ยวจะมาเป็นคนพิการ รถเข็นก็ห้ามนั่ง ไม่เท้าก็ไม่ให้จับ ในต่างประเทศเขาต้องดูแลคนเหล่านี้เร็วที่สุดและช่วยให้ได้ทันช่วงที่ในทุกชั้นตอน ซึ่งท้ายสุดคนเหล่านี้จะไม่กลายเป็นภาระ แต่บ้านเราเป็นคนกลุ่มสุดท้ายที่ได้รับการดูแลสนับสนุน”

“คนพิการหนึ่งคนจะออกสู่สังคมได้ต้องใช้เวลานานในการสร้างความมั่นใจ เมื่อออกมาแล้วขอโอกาสเราได้ใหม่ ให้เราได้ทำ อย่างซ้ำเติมเรา เราอยากทำแม่ไม่มีทักษะทางสังคม หรืออาชีพ สังคมต้องให้โอกาสได้เรียนรู้อยู่ร่วมในสังคมด้วย นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ มักเรียกเราเป็น คนกลุ่มพิเศษ อยากบอกทำให้มองเราเป็น

งานฝีมือสุดสวย

รศ.ดร.รัชนิกร กชกร และศ.ดร.ผดุง

กนธรรมชาติในสังคม ความพิการเป็นเพียงอัตลักษณ์หนึ่งเท่านั้น และเปิดใจรับฟังมากกว่านี้”

ด้าน ศ.ดร.ผดุง อาริยะวิญญู อดีตหัวหน้าภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กล่าวว่า ใน

ต่างประเทศจะพาเด็กออกสู่สังคมภายนอก ไม่ว่าจะเป็นเด็กออทิสติกหรือเด็กแอลดี ให้สังคมเข้าใจและรับรู้ว่ามีเราอยู่ในสังคม ทำอย่างไรบ้านเราจะเกิดขึ้น กฎหมายหลายฉบับที่ออกมาควรนำมาบังคับใช้ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่เรียนร่วม เพื่อให้คนพิการกรลื่นเข้าสู่สังคมอย่างราบรื่น ตั้งแต่เกิด เข้าโรงเรียนทำงาน อยู่ในสังคม

นายพดล ณ เชียงใหม่ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลดอนแก้ว กล่าวว่า การที่รัฐบาลรณรงค์ลดอุบัติเหตุในช่วงเทศกาลปีใหม่และสงกรานต์ เรามักกล่าวถึงสถิติคนตายและบาดเจ็บ แต่ไม่กล่าวถึงสถิติผู้พิการ อยากให้เพิ่มตรงนี้ด้วย ไม่อย่างนั้นคนจะไม่ตระหนักเลยว่าเมื่อเกิดอุบัติเหตุแล้วเราจะมีคนพิการเพิ่มมากขึ้นสูงกว่าจำนวนคนตาย

รศ.ดร.รัชนิกร ทองสุขดี รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ให้มุมมองว่าอยากให้พ่อแม่ทำงานกับครูให้มาก ครูช่วยลูกเราได้เฉพาะในชั้นเรียนในช่วง 5-6 ชั่วโมง เมื่อเดือนขึ้นพ่อแม่ต้องรู้ว่าลูกเราอยู่ตรงไหน เพราะครูคนใหม่ที่มารับต่อเขาอาจไม่รู้ พ่อแม่ต้องทำหน้าที่เชื่อมครูที่หนึ่งไปหาครูที่สอง รวมถึงกรณีที่ถูกไม่สามารถเรียนต่อได้ ต้องกลับไปอยู่บ้าน พ่อแม่ต้องรู้ ไม่อย่างนั้นเราจะต่อไม่ติดและทำร้ายลูกของเราโดยไม่รู้ตัว

“พ่อแม่ต้องเป็นครูคนแรกของลูกและครูครูที่โรงเรียน อย่าลืมนึกว่าครูทำงานเต็มที่ แต่ไม่ใช่ลูกครู เมื่อเขาเป็นลูกเรา เรามีหน้าที่ต้องปกป้อง ส่งเสริมช่วยเหลือลูกของเรามากกว่าใครๆ อย่าปล่อยภาระนี้ตกเป็นของครู หรือบิดภาระนี้ให้กับครู ครูยินดีช่วย แต่เขาเป็นลูกเรา เราต้องช่วยลูกเราดีไปพร้อมกับครูด้วย”

ปฤษฎณา กองวงศ์